

Az ördög mint fogalom

Részlet Zita médium közléseinek „Léleekben és igazságban” című könyvének második kötetéből - 2004. november 14.

A Jézus Krisztusnak nevében szeretettel köszöntelek benneteket testvéreim. Én vagyok itt az a szellem, aki az elmúlt vasárnap egy megbízatásnak tettem eleget. Utaltam arra, hogy szeretnék szólni néktek az ördögről is, de mivel utam és feladatom továbbvisz, így mára kaptam erre engedélyt. Ha olvassátok a Szentírást, valamint a különböző egyházak tanításait, akkor minden korban és a Szentírásban több helyen találkoztok az ördöggel, mint személlyel. Ma én az ördögről, mint fogalomról szeretnék beszélni néktek. Az írások, mint óriáskígyót, sárkányt, sátánt, mint Lucifert, mint Belzebubot, mint a világ fejedelmét említik. A vallások többnyire egyetlen személyre gondolnak, aki harcot, és háborúságot visel Isten, a Teremtő ellen és azok ellen is, akik a jónak oldalán állnak és az isteni jót és akaratot igyekeznek megvalósítani. Ez teljesen helytelen elgondolás. János szerint kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala és Isten maga vala az Ige. Tehát a kezdetek kezdetén semmi sem létezett, semmi sem volt, csak a teremtő Isten, Aki öröktől fogva van és örökkön örökké létszen. Semmi nem volt rajta kívül és minden, ami van, általa lett. Isten maga a szeretet, és mint ilyen, semmiképpen nem teremthetett egy ellenlábast, az ördögöt, amely ugyanolyan hatalommal és teremtőképességgel rendelkezne, mint maga a teremtő Isten. Ez teljesen lehetetlen. Isten a maga képére és hasonlatosságára teremtette szeretetből az Ő teremtményeit tisztáknak, világosan kijelölve részükre a haladás útját, hogy a tökéletességre csak az Ő törvényeinek és akaratának betöltése által juthatnak el. Isten ismereténél, mindentudásánál és mindenhatóságánál fogva látta, hogy azáltal érheti el a teremtmény a legnagyobb boldogságot, ha tökélyre, tökéletes-

ségre viszi azt a gondolatot, amely a teremtés pillanatában belehelyeztetett. De Isten az Ő szeretetéből és tökéletességéből kifolyólag teremtményeinek szabadakaratot adott. A próba abban állt, hogy a teremtmény belátja-e, hogy Isten szeretetéből kifolyólag mennyire csak a teremtmény javát akarja és törvényeivel mennyire azt segíti elő, hogy a teremtmény eljusson a tökéletességre, tehát minél boldogabb lehessen. Voltak, akik tévesen azt hitték, úgy gondolták, hogy más út és más mód is van a tökéletesség, a boldogság elérésére és Istenen kívül is van élet. Elhitték, hogy a teremtmény valaha is egyenlő értékű lehet az ő Teremtőjével, más szóval olyanokká válhatnak, mint az Isten. Nem Istenből kipattant szikrák, nem Isten teremtményei, hanem olyanok, mint maga az Isten.

Ez az elgondolás vitte a teremtmények egy részét arra a tévútra, amelyen sok ismeretlen és félelmetes dologgal találkoztak és minél inkább ezeket a tévelgondolásukat akarták megvalósítani, annál nagyobb lett a sötétség, a homály, a káosz körülöttük és annál kevésbé találták meg ebből a kivezető utat, annál kevésbé találtak vissza teremtő Atyjukhoz. Ráadásul makacsság ébredt bennük, makacsul ragaszkodtak téves elgondolásaikhoz, még akkor is, amikor már nyilvánvaló volt előttük a rossz eredményekből, hogy helytelen úton járnak és mindaz, amit hittek és elképzelték, semmi jóra, semmi boldogítóra nem vezeti el őket. Ez alatt a különböző próbálkozásaik alatt, a tévelygők, a helytelen utón járók hatalmas erőtömegeket mozgattak és fertőztek meg és vetettek be Isten ellen. Ennek következtében a világmindenségben előálltak ezek a megfertőzött erőtömegek, amelyek ellentétben álltak az isteni akarattal, az isteni szeretettel, az Isten törvényeivel, az Isten szándékaival. Tehát ezek Isten akaratával ellentétes tendenciákat hordozó erők voltak. Így tehát a sátán, az ördög és mindaz, amit ily sok névvel jelöl az ember, nem egyetlen személy, hanem mindazok az erők, erőtömegek, amelyeket a lázadók, a tévelygők

termeltek ki önmagukból és amivel a világmindenséget megfertőzték. A bukottak kézenfekvőnek találták, hogy mindazt, amit mint rosszat létrehoztak, egyetlen személynek: az ördögnek tulajdonítsák, aki ugyanolyan hatalommal, ugyanolyan erővel, ugyanolyan teremtőképességgel rendelkezik, és ugyanúgy öröktől fogva való és örökkön létszen, mint az Isten. Hitték, hogy mindazért, amit ők, a tévelygők létrehoztak, elháríthatják maguktól a felelősséget, hisz nem is ők tehetnek mindarról, ami velük és körülöttük és bennük történik, hanem a sátán, az ördög, aki harcot hirdet az Isten ellen, és megtéveszti őket is.

Így történt aztán, hogy mindazokat a szimbólumokat, amelyekkel a Szent Íratok ezeket a megrontott erőtömegeket jelölik, szószerint értelmezi az ember, mint ahogy az első emberpár megkíséztetését is a kígyónak tulajdonítja. Ezt a gondolatot a vallások is a magukévá tették és forgatva az írások lapjait, helytelenül és tévesen olvasták ki azokból, hogy mindaz, ami az emberi lélekben, mint Isten törvényeivel össze nem egyeztethető rossz és gonosz található, egyetlen személy, az ördög műve. Nem akartak tudomást venni az írások ismerői arról sem, hogy az emberben lévő rosszért nem háríthatják át a felelősséget az ördögre. Nem odázhathatják el a maguk megtérését, mondván, hogy az ördög sugallatára cselekedtek, tehát az ördög, a sátán, Belzebub a felelős mindazért, ami tulajdonképpen a bukottak, és így az emberek lelkéből is, mint megfertőzött erők kerültek a világba.

A vallások létrehozták ezt a nem létező valakit, és képzeletükben nagy hatalommal és erővel ruházták fel. De az emberek a megtérésükre szánt tiszta erőikből újra és újra átszolgáltattak, nem ennek a személynek, hanem az ellentétes erőknek, aminek következtében az ellentétes erők még inkább felerősödnek, még inkább elhatalmasodnak felettük. Így újabb és újabb mozgási teret és lehetőséget kaptak ezek az élő, akarati tendenciával bíró erők ahhoz, hogy az emberek fantáziáját felkorbácsolva háborúságot hozzanak a világba.

A mai vallások is így vannak ezzel; kell nekik valaki, akivel ijesztgethetik az embert; kell nekik valaki, akivel szemben önmagukat felmagasztalhatják, hogy ők fehérebbnek, tisztábbnak, jobbnak nézzenek ki azoktól, akiket ők befeketítenek, és ördögi lelkeknek minősítenek. Nem egy esetben egész vallási közösségeket, vagy népcsoportokat, mert szerintük ördögi elveket hoznak e világba: mi a jók, ők pedig - általánosítva - a gonoszak, a rosszak. A mi Istentől kapott feladatunk mint vallás, mint államhatalom, mint egy ország - mondják azok vezetői - hogy hatástalánítsuk őket, ha kell harcot és háborút folytassunk ellenük. És pont ezzel a szemléletükkel ők maguk cselekszenek az Isten törvényei, a Tízparancsolat és a krisztusi parancsolatok ellen, miközben magukat az Isten akaratának kivitelezőinek tartják, mintha nekik kellene az ördöggel leszámolni. Óh nem a maguk lelkében, hanem a mások életében! Úgy gondolják, nekik kellene eldönteni, hogy melyik vallás az egyetlen üdvözítő vallás és ki az eretnek. Aki nem úgy hisz és nem úgy gondolkodik, mint ők, az az ördöggel cimborál, és az - állítják - méltó a halálra. Ezeknek minden halálnem és minden gyötrellem kijár, hisz ezekre az egyénekre úgysis örök kárhozat vár. Országok és államok, bár kereszténynek tartják magukat, mégis háborút indítanak olyan népek és nemzetek ellen, amelyekre rásütik az ördög bélyegét, mondván, hogy azok helytelen, gonosz elgondolásaikkal, annyi rosszat engednek a világba, ezért részükről, akik Isten akarata szerint a jót hintik el a világban, minden harc és minden fegyver bevethető és igazságosnak nyilvánítható ellenük. De hogy lehet a jót gonosz eszközökkel elhinteni a világban? Hogy lehet a jót megvalósítani azokkal a gyilkos eszközökkel, amelyet az úgynevezett szent cél érdekében megengednek maguknak? Az ítélet Istennél van, mert Ő mindenkinél jobban ismeri teremtményeit.

Az ember nem eléggé, nem kellőképpen, nem helyesen, vagy egyáltalán nem ismeri önmagát, ezért nem képes felfedezni ma-

gában a sátáni természetet sem. Akik pedig mindig másokat figyelnek, másokat hibáztatnak és másoknál vélik az ördög munkáját felfedezni, azok a legkevésbé néznek a maguk lelkébe. Nem vizsgálják a maguk cselekedeteit és az azokat megelőző szándékot, hanem el vannak telve önmagukkal, és ezért, ahogy az írás mondja, a mások szeméből akarják a szálkát kivenni, holott az önmagukéban a gerendát sem látják meg. Amikor a legnagyobb, a legtisztább, az Istennek küldöttje, az Istennek Fia, a mi Urunk, a Jézus Krisztus test szerint az ellentétes világban járt, sem az írástudók, sem a farizeusok, sem a köznép nem tudták és nem akarták felfedezni a bennük lévő bűnök sokaságát, a bennük lévő sátáni természetet, de felfedezni vélték a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban, aki szerintük Belzebubnak, az ördögök fejedelmének erejével művelte csodáit. Azóta is mindazok, akiknek jobb rálátásuk volt az igazságra és meglátták a sátáni tevékenységet akár a világban, akár az egyházak életében, ezek az Istennek emberei, a tisztánlátók sosem voltak kedveltek, sem az egyházakban, sem a társadalmakban, hanem mindig üldözésnek és elpusztításnak voltak kitéve.

Az emberek sohasem ott keresték és nem ott vélték felfedezni és nem ott találták meg az ördögi természetet és az ördögi erők gonosz hatását, ahol az volt, hanem mindig azokban, akik nem értettek velük egyet, akik nem mondtak igent az ő dicsőség-hajhászásukra, és hatalmi törekvéseikre; nem adtak igazat azoknak, akik az egyházak vezetésében nem az igazság, nem az Istennek útját járták, hanem béresek voltak. A világ hatalmasai között is mindig ez történt, mert nekik is mindenkor e világ fejedelme adta a hatalmat és a lehetőségeket, amivel a hatalmat, ha kellett erőszakos úton-módon, még emberi életek árán is meg akarták tartani.

Mindig az Isten nevében indítottak harcot és küzdelmet az igazak ellen, közben teljesen megfeledkeztek arról, hogy bennük is sá-

táni természet él és a sátáni természet az, ami az igazabb, a helyesebb úton lévők ellen felsorakoztatja és harcra, háborúságra indítja őket. Szeretik az egyházak ijesztgetni az embereket a sátánnal, amivel csak azt érték el, hogy akik nem tudtak és nem is akartak semmiképp megtérni, tehát a bűn útjáról letérni, azok olyan méretekig magukévá tették az egyszemélyes sátán teóriát, hogy sátánimádókká, és fekete miséket celebrálókká lettek. Mások pedig elővették János Jelenéseit és olyan értelmezést adnak annak, hogy ők azok, akiknek a nagy büntetéseket végre kell hajtani a gonoszokon, mert ők Isten kezében a büntetés eszközei, holott a sátáni erők teljes kiszolgálóivá lettek. Mialatt gonoszságokat művelnek más embercsoportokkal szemben, nem áttalnak Istenre is hivatkozni, mintha ők kapták volna meg azt a nagy kiváltságot, hogy az emberek világát, a Földet benépesítő népeket két táborra osszák fel. Aki velük van, azt felmentik, mert az az igazság és az Isten útján jár, aki ellenük, az pedig egészében az ellentét útján. Mivel szerintük ők járnak az igazság útján, azért nekik kell a rossz az e világból kiirtani és megsemmisíteni, a szerintük rossz úton járók közé elvinni az Istennek ígét, az Istennek szavát, hogy azok is megtért emberek legyenek. De ártó és bántó cselekedeteik pont azt bizonyítják, hogy ők azok, akik megtéretlenül maradtak és ők azok, akik alkalmas eszközeivé váltak e világ fejedelmének kezében, ők cselekszenek a Krisztusi elv és eszme ellenében, akik az igazakat meggyöttrik és az igazaktól mindig új és új áldozatokat követelnek.

Amikor János jelenéseit olvassátok, ott is előfordul szimbolikusan az ördög, vagy a sárkány, vagy a sátán megjelölés, de előfordul pl. Krisztus pusztában való megkísértésénél is: az ördög a pusztába vitte, vagy felvitte a hegyre, vagy felvitte a templom tetéjére. Ezek alatt a kifejezések alatt a földi világban megkövesedett, megerősödött, hatalmas ellentétes erőket kell érteni, amit úgy próbáljatok elképzelni, mint mikor nagy-nagy romboló lég-

tömegek vannak a világban, amelyek orkánok formájában szörnyű pusztításokat hoznak egyes földrészekre és az ott élő emberekre. Tehát ezek mögött a fogalmak mögött olyan erők vannak összepréselve, összetömörítve, amelyek nagy-nagy rombolásokra képesek és ezt a rombolást véghez is tudják vinni, mihelyt az emberi lelkeken is átszáguldanak, amikor az ember a rossz részére teszi nyitottá az ő szívét, lelkét. Ekkor az egész lelki erővilágába beszívja és asszimilálja ezeket a világban jelenlévő, ordító orszálánként széjjel járó erőket, és így ő maga is alkalmas eszközzé válik a rossz számára.

Egyáltalán, testvéreim, amikor láthatatlan fogalmak megjelölésére szükséges valami nevet adni, amikor olyan szellemi erők tömörüléséről van szó, amelyek felemelően, vagy pusztítóan hathatnak, akkor sohasem lehet azalatt egyetlen személyt érteni. Tehát ilyen értelemben, amikor János Jelenéseit nézzük, akár Babilonról van szó, akár a nagy paráznáról, akár az antikrisztusról, akár a sárkányról, akkor nem egy személyt, vagy egy várost kell azalatt érteni, hanem a mögötte meghúzódó gonosz, az Isten ellen felsorakoztatott elveket és erőket. A nagy Babilonhoz, mint városhoz hozzátartoznak mindazok, akik az Isten ellen való dolgokat igyekeznek a Földön megvalósítani. Ezért, az Isten ellen irányuló nagy összetömörüléseknek, Krisztus második eljövetele előtt darabjaikra kell szétesniük, le kell omolniuk. Vagy amikor az antikrisztusról van szó, nem azt kell érteni, hogy a sátán egy személyben testesül, hanem mindazokat az elveket, elgondolásokat, még ha azok látszat szerint vallásosnak mondott államok államférfiai által valósulnak is meg, de igazából Krisztus szeretettörvénye ellen vannak. Az antikrisztus fogalma alatt azt a szándékot kell érteni, amely a Krisztus szeretettörvénye ellen cselekszik, amely mindazzal, amit a világban véghezvisz, a krisztusi elv és eszme ellen veszi fel a harcot és a küzdelmet.

A nagy parázna - tehát maga a paráznaság - mindig az erők összeolvadását, a tiszta erők tisztátalanná válását, megfertőzöttségét

jelenti. Amikor az ember érzéseivel olyan mértékig hozzátapad egy gonosz elvhez, eszméhez, vagy elgondoláshoz, hogy annak győzelmi felfutásában részt vesz, annak győzelméért mindenre képes, akkor részese kell legyen annak az elvnek, elgondolásnak vagy tévelygésnek hanyatlásában, illetve a bukásában is. Néha emberek rosszban való megrögzöttsége lassítani tudja ezeknek a gonosz elveknek hanyatlását és akkor esetleg többszáz éven keresztül gyötörhetik mindazokat, akik a krisztusi elvet felismerve befogadták azt. Némely esetben nagyon gyors az esése és nagyon gyors a hanyatlása, tehát előbb vagy utóbb, de mindegyik eléri azt a pontot, hogy abban a formában soha többé nem lesz feltámasztható. De az is jellemző azokra, akik mint irányítók szegődtek egy-egy ilyen gonosz elvhez, hogy hihetetlen gyorsasággal tudnak átalakulni és a régi sátáni elveket új ruhába, új formába öltöztetni, és azt mint valami új, valami üdvösséget hozót a köztudatba beledobni. Ez azonban nem új, hanem a régi sátáni elv új csomagolásban.

Mint tudjátok, elvek és eszmék kormányozzák a világot. Mint tudjátok, Isten minden egyes teremtménye és minden egyes bukott lélek is - legyen az testben vagy test nélkül - egy külön világ. Egy külön világ az ő gondolataival, érzéseivel, vágyaival, törekvéseivel, hitével, elgondolásaival, és ezeknek a különböző elveknek, elgondolásoknak - mihelyt a felszínre kerülnek - egymással meg kell ütközniük. Itt a bukottak világában mindenki azon van, hogy ami benne van, azt a felszínre hozza, mert az ember tévesen azt hiszi, hogy az ő elgondolása valami világot megváltó nagy-szerű dolog, tehát azt nemcsak a felszínre kell hozni, hanem mindenáron - és itt az erőszak természetesen nagy szerepet játszik - másokkal el kell fogadtatni, híveket kell toboroznia elgondolása-inak.

Így tömörül össze a hasonló a hasonlóval, ami azonban nagy szakadásokat hozhat létre ember és ember között, vallás és vallás között, társadalmi forma és társadalmi forma között. Természetesen

ezen elvek, eszmék és elgondolások földi irányítói az anyagi javakat eszközként használják fel azok kivitelezéséhez. Sokszor csörgő aranyat dobnak az éhes tömeg közé és ezzel vásárolják meg az emberi lelkeket a sátáni elvek és eszmék részére. Itt a Földön sajnos eladó az egész világ, és majd mindenki korrupttá tehető, azaz majd mindenki megvásárolható. Azokat a keveseket, akik hűségesek és megállnak az igazban, meg kell gyötörni, gerincüket kell törni és ha az nem megy, akkor egyszerűen akár az egyéneket, akik így a nehézségeket állják az isteni jó érdekében, akár a hozzájuk tartozókat - esetleg egy egész népet vagy nemzetet, vagy egy egész vallást - kell mindenképpen meghurcolni és lehetetlenné tenni. Mindez azokból az ellentétes erőkből kerül a felszínre, amelyek a bukás kezdete óta a világban vannak.

Ezeket az ellentétes erőket az Isten a maga jójával korlátozza és a maga jójával képes legyőzni. Tehát a jónak az ereje sokkal hatékonyabb, de csak bizonyos szinten látszik a rossz hatékonyabbnak. Mert ha megnézik például a Földeteken, ahogy a jó munkálkodik, ahogy azok munkálkodnak, akik az isteni jóban dolgoznak, azok nagyon is vigyáznak arra, hogy semmiféle erőszakot ne alkalmazzanak, és semmiféle olyan eszközt ne vegyenek igénybe, amelyet az isteni törvény nem enged meg, ami az isteni akarattal meg nem egyezik, és bárkinek is fájdalmat, vagy szenvedést okozhat. Tehát a passzívabb erővel dolgoznak és nem az elfajult aktív erővel, ami nem más, mint erőszak, terror. Akik viszont az ellentétnek munkálkodnak, ezeket a gyilkoló és gonosz eszközöket alkalmazzák, és ezzel akarnak diadalt aratni Isten tábora felett. Ha a pozitív és a negatív erőket hatásaikban vizsgáljátok, akkor azt kell látnotok, hogy pl. a türelmes, a békességes erőknél nincs olyan látványos győzelme az emberi lelkek felett, mint a gyűlöletnek. A gyűlölet, a harag, az indulat, a bosszúállás, az irigység olyan mértékben aktivizálja az embert a gonosz dolgok megcselekvésére, olyan mennyiségű erőt tud összpontosítani emberi lelkekben, hogy láthatjátok, még a másik elpusztítására is képes az

ilyen erők hatása alatt álló ember. Tehát úgy néz ki, mintha a rossznak nagyobb lenne az ereje, a hatalma, és az emberi lelkek feletti győzelme is. A valóságban azonban a jó az, amivel a rossznak hatékonyságát először le lehet fokozni, később pedig semlegesíteni lehet. Ezért mondja az Úr, hogy a gonosznak ne állj elene gonosszal!

A jó képviselői pedig elsősorban önmagukban erősítik meg a jót, és azt nem erőszakos módon akarják másokra ráerőszakolni, hanem példamutatással, a jóhoz való hűségükkel, vagy a jó érdekében hozott áldozatukkal. Ezeknek az áldozatoknak az eredményei mindig csak később mutatkoznak, de ez nem azt jelenti, hogy az ne lenne. Az ellentét a haraggal, az indulattal, a bosszúállással, a gyűlölködéssel, az öldökléssel gyors eredményt ér el, a gyűlölködés gyorsan terjed lélekről lélekre, de ne felejtsetek el, ez hasonló a háborúban, a villongásokban véghezvitt romboláshoz. Ne feledjétek, egy épületet sokkal könnyebb lerombolni, mint felépíteni; ne feledjétek, amit az ember lerombol, annak felépítéséhez hosszú idő kell. Azonban mégis csak abban lehet lakni, a viharok ellen csak az ad védelmet, ami felépült, ami van, nem pedig az, amit leromboltak. Háborúban is így van: hiába kiáltja egy ország vezetője világgá, hogy hadserege győzött. Nézze meg a pusztítást és a pusztulást, amit emberi életekben, városokban, a természetben és mindenben véghezvittek. Vajon ezzel boldoggá, boldogabbá tett-e valakit? Ne felejtsetek el, ha azt, amit az ellentét világában az Istenhez hűségesek könnyel, vérrel, fáradsággal, áldozattal megépítettek, lerombolják: az nincs. Új Kőműves Kelemenek kellene, hogy vérrel és áldozattal, téglát téglára rakva felépítsék a bizalomnak, a szeretetnek, a türelemnek, az áldozatnak házát, felépítsék azokat a gyülekezeteket, ahol a Krisztusi szeretet az uralkodó.

Tehát ha már az ember, mint bukott lény, Istentől lehetőséget kapott arra, hogy különböző félszanyagi és anyagi világokon az Ő törvényeit megismerje, hogy megtérjen és éljen, akkor építse fel a

lelkében a Szentlélek templomát, építsen áldozati oltárt és azon mindennapon égessen el valamit abból, ami benne még a rosszból van. Építsen kint a világban olyan közösségeket, olyan krisztusi értelemben vett őskeresztényekéhez hasonló gyülekezeteket, ahol a szeretet, az elnézés, a megbocsátás, a türelem, az irgalmasság a mérvadó és az embereket az indítja cselekedetekre. Ne pedig olyan közösségeket, amelyek lélekszám szerint ugyan nagyok, de ahol a bűnnek adnak előnyt. Kívülről a jónak látszatát öltik magukra, de bent a lélek világában nem a krisztusi erények, hanem az ellentétes elvek uralkodnak.

Ebben az időszakban már az antikrisztus is, a nagy parázna is, és az ördögi természetek is a világban vannak, és a világban lesznek mindaddig, amíg ezek az erők majd az újjáalakult Föld életében ezer esztendőre meg nem kötöztetnek. Ha ezeket az erőket a bukkantak az önmaguk lelkében megkötöznék, és az önmaguk lelkében ezeknek nem biztosítanának hatóterületet, akkor nem ilyen lenne a világ képe, mint amilyen. A rosszat jóra csakis úgy lehet átváltoztatni, ha a rosszra nem rossz a válasz, ha a rosszért az ember jót ad cserébe, ha az ellene vétőnek meg tud bocsátani, ha az igazság mérlege az ő lelkében is helyesen működik, ha számára nem létezik száz meg ezerféle emberi igazság, ha nem önmagából indul ki, hanem az Isten törvényeiből; ha számára nem az a kiinduló pont, hogy testi énjének mi a jó és mi a kedvező és hogyan tud előnyhöz jutni még mások nehézsége, szenvedése, nyomorúsága, szegénysége, kiraboltatása árán is; ha az igazságot igazságnak és az igazságtalanságot igazságtalanságnak látja. Nemcsak akkor, amikor úgy érzi, hogy vele szemben történik valami nagy-nagy égbekiáltó igazságtalanság, hanem mérlegelni tudja és meg tudja ítélni helyesen mindazt, ami vele, és körülötte e világban történik. Akkor nem tolja azoknak a szekérét, akiket az ellentét emelt fel és tett egy időre nagygyá, erőssé, hatalmassá olyanok felett, akik a nap hevét állják, akik az Isten akarata szerint azon munkálkodnak, hogy a Földön minél több emberlélek tudatára

ébredjen annak, hogy mi a jó és mi a rossz, hogy mi az, ami Istentől származik és Istentől való és mi az, amiket ezek az élő, eleven, ellentétes erők adnak bele a világba. Mint mondtam, az ember ne érveljen azzal, hogy az ördög cselekedtette vele ezt vagy azt, és ne higgye, hogy a világ egyik felén ördögi elgondolások szerint, a másik felén pedig keresztényi elgondolások szerint élnek emberek, mert ez önámítás!

Tehát a legnagyobb, az öröktől fogva lévő hatalom, a mi Atyánké, Istenünké, és ha az ellentétes világokon nehéz is a sorsuk azoknak, akik Isten mellett állnak, akik Isten törvényeit ismerik, tisztelik, betartják, - ez csak ideiglenes, mert minden anyagi világ, mi több - Krisztus szavai szerint - ég és Föld elmúlik, azonban Isten igéi soha el nem múlnak. Egykoron minden ellentétes erőnek fel kell tisztulnia, és a megtérteknek növelni kell és hatalmasabbá kell tenni azoknak táborát, akik időben felismerik, hogy hol a helyük, hol az igazság, és azzal hol lehet építkezni.

Úgy tudom, hogy ebben az iskolában benneteket is azért gyűjtött össze a krisztusi szeretet, hogy egyre jobb és egyre igazabb és egyre tökéletesebb kiképzést kapjatok ennek az iskolának padjaiban arra nézve, hogy mi is hát az igazság, és ki is hát a Földnek igazi vezetője és megváltója. Mert az, hogy sokakat hitet el az úgynevezett sátán, még nem jelenti azt, hogy e Földnek végső győzője, végső uralkodója ő, nem pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Ez most már egész rövid időn belül meg is mutatkozik majd és be is fog következni. Az ellentét, a nagy Babilon erejét veszítve leomlik, és eljő és uralmat tart majd fent az emberek világa felett a mi Urunk, a Jézus Krisztus. Benne higgyetek, az Ő kezét fogjátok, az Őparancsolatának tegyetek eleget és akkor Krisztussal együtt tiétek a győzelem!

Isten legyen mindnyájatokkal! Isten legyen veletek!